

Ensamt monster - Williot Söderström

Det blir snabbt svart runt om, som om man blivit uppäten av tomheten, som om man föreställt sig ett helt svart rum med ingenting i, och tystnaden tog över så att man bara en efter en hör sina egna andetag. Det lilla monstret visste vad som hade hänt. Halloween var över, säsongen av monster hade kommit till ett slut och monsterna som nyss firades sickas tillbaka till sin ensamhet. Monster hör inte hemma i ett samhälle där människor andas, de säger att det skapar problem, rädsla, konflikter. Men varför? Hur vet de? Varför aldrig ens testa, alla verkar ju älska halloween men varför måste det vara den enda delen på året då de kan ha monster i deras samhälle? Det lilla monstret tänkte på de frågorna och försökte hitta svar, varför? Alla säger bara att monster är läskiga, elaka blod törstiga monster som kommer vara under din säng eller i din gaderob medans du sover. Men varför lyssnar alla på sagohistorierna som människor har skapat utan bevis? Det lilla monstret hade en dröm, en dröm om att en gång få leva med människor, få svar om varför människor isolerar monsterna, det finns ju läskiga, blod törstiga djur i människors samhälle, vad gav dom flera chanser även efter de har dödat men monster får inga alls pågrund av historier människorna har växt upp med? Monster ses alla som läskiga, stora eller små, huggtänder eller flera ögon, konstigt utseende eller bara svarta andor, men det finns ju massor av sånna som redan finns i samhället, så varför kan inte monsterna också? Det lilla monstret försökte att inte tänka på det, tänkte säkert att det var bara för att monster var mer läskiga än djuren på jorden, eller för att det är för många monster och det inte får plats på jorden. Men isolationen gick för hårt på det lilla monstret, den ville ut, den ville leva den ville inte vara fast.

Det lilla monstret kollade ner på sin kropp, fötterna var stora och såg ut som att de lyfte över den hel svarta marken som man knappt kunde känna. Händerna var håriga men klor som stack ut och resten av kroppen var kort men stor och päls täckte överallt. Det lilla monstret ville se sitt ansikte men det fanns inga speglar runt om, bara svart. Det lilla monstret gick men rummet följde inte med, det var som en lång gång som aldrig hade ett slut, man kunde springa men rummet var alltid samma vid samma ställe. Man kunde skrika men rummet skulle inte reagera, det skulle inte ens börja eka för det fanns inga väggar för ljudet att studdsa på. Ingen dörr fanns ut även hur mycket man letade, inget tak fanns för att täcka det som fanns inne. Men det fanns inget inne att täcka, det var bara svart. Det lilla monstret visste inte vad den kunde göra. Ett helt år i denna ensamhet och under de första minuterna är allt att göra redans slut även om man inte ens gjort något än. Allt monstret hade när den var fri i världen stannade där och bara det lilla monstret ensam kom till mörkret. Monstret började må illa, kände sig obekväm i sin miljö. Det kändes som att mörkret kom närmare och närmare tills det skulle morsa monstret, men inget hände. Monstret var nära på en panikattack, tystnaden gjorde den galen, den började höra röster i sitt huvud från människorna, den behövde andas men det fanns ingen luft kvar i det ensamma rummet.

Det lilla monstret satte sig ner, de ville ha något att luta sig mot, en vägg, ett object, något. Men det fanns inget. Monstret ladde sig på rygg ner på marken, marken var inte hård men den var inte mjuk, den var inte varm men den var inte kallt, det var som att ligga på ingenting. Paniken i det lilla monstret lungade ner sig och den kände hur luften kom tillbaka till lungorna. Det lilla monstret försökte prata med sig själv men rummet slukade upp orden så man kunde endast prata i huvudet med sin tystnadhet. Den tänkte på friheten, på hur det skulle vara att bo i ett riktigt hus, att ha människor vänner, att få vara ute. Men det skulle aldrig vara sant. Varje halloween hade människorna lovat att monsterna skulle få vara ute, men det slutade bara med att de används för dekoration eller kostymer tills de blev tillbaka kastade i mörkret. Det lilla monstret försökte komma på något den kunde göra istället för att ensamt i mörkret tänka på friheten. Den kollade runt men det fanns inget att se, det var redan tråkigt nog. Den försökte komma på något den kunde göra för att underhålla sig själv men det fanns inga saker och inget man kunde göra. Det vara bara tomt och ensamt. Melodier spelade i det lilla monstrets huvud, det var det ända den kunde göra. Halloween låtar den hade hört medans den var ute spelade och tog upp lite av tystnaden runt om. Den började tänka på människorna den hade sett, deras kostymer och kreativitet, deras dekoration och deras natur. Det lilla monstret ville gråta men den kunde inte, den tänkte att monster inte kan gråta. Sen började den tänka på andra monster, det lilla monstret var ju inte det ända monstret som var en del av halloween, vad hände med dem andra som den var med? De var säkert i samma situation, hel svart rum, inget att göra, ingen väg ut. Bara sig själv och sina tankar.

Monstret reste sig upp igen, tänkte att om det ej fanns något att göra kan man iallafall leta efter något även om man vet att det inte finns.

Frågan är ej rättad.

Det lilla monstret gick, rummet följde inte med, det lilla monstret sjöng på en låt i huvudet den hade hört mycket under halloween, men tystnaden utanför huvudet slutade inte. Det lilla monstret gick och gick i vad som känndes som flera steg men det lilla monstret stannade inte först den kände att rummet gick med den. Till slut stannade monstret, något lyste bort, bort, bort ifrån. Ett så litet ljus det var bara en gul liten prick man bara kunde se om man kisade. Men det var ett ljus i mörkret och det gav hopp. Det lilla monstret gick, och rummet stannade, men ljuset blev större. Men det var fortfarande bara en liten prick och monstret märkte att den inte skulle nå ljuset på ett tag, men den skulle inte sluta. Det lilla monstret visste inte när det var dag och natt, den kunde inte heller räkna timmarna eller minuterna, men den var inte trött och den fortsatte att gå. Medans det lilla monstret gick hade den alltid tanken om frihet i huvudet, varje gång den tänkte på det skapade den nya tankar om ett riktigt liv. Tiden gick, när det lilla monstret var trött satte den sig ner på den svarta marken och stirrade på ljuset medans det pirrade i hela kroppen. Ljuset blev större och det lilla monstrets hopp blev det också. Och en gång till slut kände monstret det.

Rummet gick med monstret. Det lilla monstret tog ett steg bak, rummet gjorde det också. Det lilla monstret tog tre steg fram, rummet följde med. Det lilla monstret vet inte hur långt tid det hade gått, det fanns ingen tid där, men så kom det lilla monstret fram till där ljuset lyste. Nu gick det lilla monstret långsamt och den där tanken av hopp var borta och nervösheten tog över, men det lilla monstret slutade inte. Den fortsatte resten av biten långsamt tills den såg något mer, det var ett bord, över bordet var en lampa som lyste starkt, en köks lampa. På bordet låg något. Det lilla monstret gick snabbt över och kolla ner på bordet. Det var en bok, en hel vit bok med ingen bild på framsidan. Det lilla monstret tog upp boken och vände på den. På baksidan stog det med små texter "En bok till ett monster".

Det lilla monstret kröp under bordet för att försöka sänka ljuset från den starka lampan, och där öppnade monstret den lilla vita boken. Boken var som ett fotoalbum, det var bilder på varje sida med en liten text över. Monstret kollade på alla bilder och läste alla de små texterna som stog över. När det lilla monstret hade läst klart boken stängde den boken. Det lilla monstret hade inget ansiktsavtryck, den bara kollade på den stängda vita boken. Alla tankar om att en gång få leva i frihet med människorna var borta, det fanns inget att hoppas på längre. Den tänkte igen på de andra monsterna, om de hade tänkt samma hela denna tid och om det lilla monstret var den ända med tanken om frihet, men det fatta iallafall nu. Det lilla monstret kastade iväg boken och den gled över den svarta marken, det lilla monstret kastade boken hårt och det fanns ingen väg för att stoppa boken från sin fart. Boken var snart ute ur synen. Nu var det bara det lilla monstret kvar med sin ensamhet igen. Det lilla monstret kröp in sig själv som en boll och låg på marken, nu var marken hård och kall. Monstret försökte tänkte på hur det skulle vara att leva med människorna en gång till men det fanns inget att tänka på nu, det lilla monstret förstod nu. Det lilla monstret låg på marken och rörde inget en muslek, ljuset från lampan var borta och mörkret och ensamheten var tillbaka. Mörkret närmade sig och slukade upp det lilla monstret och det ända som var kvar var svart.